

Guddommen og livsmodet

af Martinus

Dyret kender intet til en unaturlig frygt, dets livsmod og harmoniske forhold til Guddommen er principper, som er indkapslede i instinktet...

Den absolutte betingelse for et fuldkommen sundt og lykkeligt liv for det levende væsen er væsenets livsmod og dets harmoniske forhold til Guddommen. Hos dyret eksisterer disse to principper indkapslede i den realitet, vi kalder instinktet, og de er de væsentlige årsager til dyrets mentale og fysiske sundhed. Dyret kender intet til en unaturlig frygt, hvilket vil sige en frygt i felter, hvor der i virkeligheden slet ikke foreligger nogen fare. Dyret bliver angst i en farefuld situation og reagerer automatisk i kraft af sit instinkt for at undgå faren. Kan det ikke undgå den, udsteder det sit angstskrig, som er dets instinkts automatiske bøn om hjælp til Guddommen, og hjælpen kommer til dyret på det psykiske plan, hvor det ligesom mennesket også har sine skytsånder. Men hvis dyret undslipper og redder sig ud af den farefulde situation, går det ikke, når faren er overstået, og grubler i angst og bæven over, hvornår faren igen skal opstå. Det taber ikke sit livsmod og bliver bekymret eller får dårlige nerver på grund af en permanent livsangst eller dødsangst.

Mennesket går i en meget stor udstrækning i en permanent frygt både for det ene og for det andet

Helt anderledes er det med mennesket. Det går i meget stor udstrækning i en permanent frygt både for det ene og for det andet. Meget ofte er det i virkeligheden kun fantasi –farer eller indbildte besværligheder, som slet ikke eksisterer eller nogen sinde vil komme til at eksistere, det fylder sit sind med frygt for. Det frygter for

dagen i morgen, det frygter for, at det ikke kan klare sig økonomisk, ja, denne frygt kan endda være til stede hos mennesker, der har overflod af gods og guld. De frygter for, at de skal miste alt, hvad de har. Nogle mennesker går i en bestandig frygt for, at deres ægtefælle ikke er trofast, selv om ægtefællen aldrig har haft den mindste tanke om utroskab. Nogle frygter for, at der skal komme for megen regn, og andre, at det skal blive for meget tørke. Umådelig mange mennesker går i angst for, hvad folk vil sige, hvis de gør sådan og sådan, de frygter for sladder og bagtalelse, ja, der er næsten ikke en situation, hvor der ikke er et eller andet, de er bange for.

Det jordiske menneske mangler livsmod og et harmonisk forhold til den evige Guddom

I vor tid er der en permanent frygt over hele verden for en kommende krig. Det er frygten for andre mennesker, der får folk til at spekulere på, hvordan man bedst kan dygtiggøre sig i at dræbe og ødelægge. Det jordiske menneske mangler livsmod, og det lider også af mangel på den anden sundhedsbefordrende og lykkebringende livsfaktor: det harmoniske forhold til den evige Guddom.

Et virkeligt livsmod, som Kristus udviste det i Getsemane Have, vil føre til en virkelig sejr

Dette, at mennesket mangler livsmod, er det samme som at mangle et bærende psykisk organ, og netop det organ, der skal holde væsenets psyke sund og normal. Derved skulle samme organ også være det afgørende fundament

for væsenets normale og sunde oplevelse på det fysiske plan. Hvis et menneske mangler en fod, råder det bod derpå ved hjælp af krykker. Men når det nu mangler et så vigtigt organ som livsmodet, der er endnu vigtigere end en fod, hvad kan det da gøre? Så søger det også at råde bod derpå ved hjælp af krykker, og de krykker, det prøver at erstatte sit livsmod med, er mordvåben. Det virkeligt fuldkomne menneske dækker sig absolut ikke bag mordvåben, det nærer ingen frygt for andre menneskers eventuelle forfølgelse, bagtalelse eller en anden form for sabotage af dets tilværelse. Det besidder et virkeligt livsmod, som også vil føre til en virkelig sejr. Vi har et lysende eksempel på en sådan mentalitet i Kristus. Hvis han ikke frimodigt var gået frem imod sine forfølgere og angribere i Getsemane Have for at overgive sig til dem, men derimod havde fundet på en metode, ved hvilken han kunne have afværget deres angreb, måske ved en lille krig mellem dem og hans tilhængere, hvad Peter straks var parat til, var han ikke blevet den åndens fyrste eller konge, som han blev. Hvis han havde været årsag til, at hans modstandere på deres tabsliste måtte notere både ypperstepræsten og adskillige af hans

håndlangere eller så og så mange farisæere, mon han så kunne være blevet en repræsentant for det Himmeriges rige eller den humane verdenskultur, som er bestemt til at blive jordens og menneskehedens kommende skæbne? Nej, så havde han været værdig til at repræsentere den gamle nordiske gudelære og kunne være blevet genstand for stor modtagelse i Valhal hos det der regerende gudeselskab med Odin og Thor i spidsen.

Ikke engang døden på korset kunne afskrække Kristus fra at være menneske

Men hans livsmod var så menneskeligt og så stærkt, at han absolut ikke behøvede at stabilisere sin psyke med krykker. Han var al dyrisk foretagsomhed ganske overlegen. Ikke engang døden på korset kunne afskrække ham fra at være menneske. Og derfor blev det, som nogle troede var et ynkeligt nederlag, i virkeligheden en strålende sejr. En helt ny verdensepoke kom i gang, da Kristus viste menneskene, at virkeligt livsmod ikke er det mod, man kalder kampmod, der udfoldes derved, at man overvinder og dræber så mange fjender som muligt med sine våben. Livsmodet er den kraft, der overvinder ►

had, hævn, hidsighed, vrede og bitterhed i ens eget sind, selv om man hånes og spottes, ja, måske endda pines og dræbes derfor. Men dette livsmod kan kun eksistere, som Kristus også viste det, på basis af, at mennesket føler sig ét med Guddomskraften eller Faderen og med Guddommens kærlighed til alt levende.

Det jordiske menneske af i dag har intet af Kristi livsmod

Hvor meget af denne kristusmentalitet har det jordiske menneske af i dag i sit sind? Det har tilsyneladende slet ikke noget. Det har intet af hans livsmod og må derfor stimulere sin psyke eller mentalitet med krykker. Menneskene er ligefrem blevet genier til at lave sådanne krykker. Alle de geniale mordinstrumenter, vi kender under navn af krigsskibe, tanks, kanoner, torpedoer, undervandsbåde, bombemaskiner, A- og B-bomber etc., er kolossale krykker, menneskene forsøger at stimulere sig med, men disse mordvåben vil aldrig kunne befri dem for angst og frygt, tværtimod.

Det jordiske menneske må lære at bruge sin tankekraft i overensstemmelse med universets love. Jungleloven gælder kun i dyreriget

Har menneskene mindre frygt i dag end i fortiden, da man endnu kun var sovende væsener med hensyn til fysisk og intellektuel viden og kunnen? Nej, frygten er vokset om kap med evnen til at skabe mere og mere geniale mordvåben og større og større muligheder for mangfoldiggørelse af drabsmanifestationerne. Menneskets intellektuelle evne skal bruges på en helt anden måde, hvis der skal blive tryghed og fred i verden. Det må lære at bruge sin tankekraft i overensstemmelse med universets love. Jungleloven gælder kun i dyreriget, som mennesket netop er ved at vokse ud af. Der gælder den stærkestes ret, og menneskelivet, som det leves i øjeblikket, er en forlænget, intellektualiseret jungle. Dyret nærer kun en øjeblikkelig frygt i farens stund, og overlever det faren, har det atter sit livsmod i behold. Men mennesket, som er et tænkende væsen med fantasi, frygter både før og efter en farlig situation samtidig med, at

det ofte indbilder sig at være i fare. Det vil sikre sig og forsvare sig og bruger sin intellektuelle evne til at skabe de våben, som, uden at det ved det, for så langt rækker dets tænkeevne endnu ikke, blot gør situationen endnu farligere.

Ethvert menneske, der bruger våben, vender i virkeligheden våbnet mod sig selv

Menneskene kan hverken forsvare sig eller blive af med livsfrygten, så længe de dækker sig bag mordvåben og baserer deres liv på brutal magt og slet ikke har noget upartisk retsbegreb med i deres handlinger. Ethvert menneske, der bruger våben, vender i virkeligheden våbnet mod sig selv. Det samme gælder stater og samfund, derfor går den nuværende kultur sin egen undergang i møde. En ny kultur, der skal afløse den, er ved at fødes, den er endnu i fostertilstand, den findes i menneskenes sind som længslen efter fred. Kristus omtalte den, da han sagde: "Himmeriges rige er inden i eder". Men så længe menneskene ikke følger i Jesu fodspor fra Getsemane Have, kan de heller ikke vente sig nogen opstandelse fra det dyriske, dræbende liv. Deres daglige tilværelse må da uundgåeligt blive den dyriske junglementalitet intellektualiseret til en langt værre tilstand end den, der findes i dyrenes jungle. Her lever mennesket i en alles krig imod alle og kan ikke blive lykkeligt eller fri for frygt. Jordmennesket er ikke mere noget dyr i renkultur, derfor frygter det, så længe det endnu befinder sig i dyreriget. Det er et begyndende menneske og vil kun kunne finde det, der virkelig vil blive til lykke og velsignelse for det, i et rigtigt menneskerige, hvor det er sammen med væsener, der har en ren menneskelig bevidsthed og ikke delvis dyre- eller junglementalitet. Men først må det skabe den rene mennesketilstand i sin egen bevidsthed, og så længe det ikke opfylder eller er sig rigtigt bevidst i denne sin bestemmelse, må det i større eller mindre grad leve i frygt.

Frygt og bekymringer forårsager ikke blot, at mennesket får dårlige nerver, men kan også være årsag til alvorlige fysiske sygdomme

Angsten og frygten er i virkeligheden det, der får mennesket til at handle forkert, og de forkerte handlinger giver et helt galt livsperspektiv. Jordmennesket tror, at våben, penge og magt over andre kan beskytte det mod de farer, som truer det fra alle sider, det tror, at det kan

skabe fred med våbenmagt. Menneskene i vesten kalder sig kristne, men de er afsporet fra Kristusvejen, og det er deres vandring bort fra kristusmentaliteten, der ustandseligt skaber frygt. Frygt og bekymringer forårsager ikke blot, at mennesket får dårlige nerver, men kan også være årsag til alvorlige fysiske sygdomme. **Frygten skaber usundt blod, som svækker organismen og gør den mindre modstandsdygtig over for sygdomme, ja, den kan ligefrem være årsag til menneskers død. En organisme skal opretholdes ikke alene ved fysisk næring, men også ved vore tankearter. Hele vort bevidsthedsliv spiller en endnu større rolle.** Hele bevidstheden er et stråleformigt område, hvorfra energierne stråler ind i den fysiske organismes atomer og oplader dem. De kan så igen frugtbar gøre elektronerne, af hvilke blodet og hele den fysiske organisme består. Hvis det stråleformige område, dvs. tomrummet mellem de fysiske partikler, bliver fyldt med negativ energi, og denne går ind i blodet og rundt i organismen, bliver mennesket ude af stand til gennem samme organisme at opleve et sundt og normalt liv i den fysiske verden. Denne tilstand forårsager yderligere frygt hos væsenet, så det muligvis til sidst dør af angst og frygt.

Frygten for livet såvel som for døden kan fuldstændig forsvinde fra menneskenes bevidsthed

Det er ikke Forsynets mening, at de væsener, om hvem det hedder, at de er skabt i Guds billede efter hans lignelse, skal fortsætte med at leve en ynkelig tilværelse i angst og frygt for såvel virkelige som indbildte farer. Derfor fødtes der et menneske, som kunne vise dem vejen ud af det dyrerige, som de med en stor del af deres bevidsthed ikke mere tilhører. Kristusvejen er Gudsvejen, og den kraft, der fører væsenet ad denne vej, er den hellige ånd. Den hellige ånd er den viden om livets evige love, der skal hæve mennesket ud af den uvidenhedens tilstand, der i dag lader det vordende menneske i Guds billede vansmægte i alskens afsporinger fra det virkelige liv. Frygten for livet såvel som for døden kan fuldstændig forsvinde fra menneskenes bevidsthed, når de begynder at opleve, at deres liv er evigt, og at i dem bor noget af Guddommen, at de virkelig er ét med Faderen. Hele menneskeheden må komme dertil, at denne og Faderen eller Guddommen er ét. Hvad vil det så sige, at være ét med Guddommen? Det vil sige at leve ►